

mæssigt for nærværende Tid at arbejde paa at fremme et Lovforslag som dette, da enhver maa kunne sige sig selv, at det Syn, man maa have paa de Retsregler, som her er Tale om at indføre, maa blive i ikke ringe Grad forskelligt, efter som man beholder det nuværende inkvisitoriske System, eller man tænker sig det accusatoriske System gennemført og navnlig tænker sig det gennemført i sin Renhed; i sidste Fald er det ganske sikkert, at Bestemmelserne maa modtage en meget betydelig forandret Karakter. — Ikke desto mindre føler jeg mig overbevist om, at dette høje Ting vil interessere sig saa stærkt for denne Sag, at man hvis vi skulle blive siddende her i Sommer, vilde gennem et Udvalg behandle denne Sag med al den Omhyggelighed og Grundighed, som den fortjener. Da jeg imidlertid mener, at Udfigterne til, at en saadan Lejlighed vil blive givet os, ikke ere saa synderlig store, skønner jeg ikke, at der er Anledning til at indlede en indgaaende Diskussion om det hele Emne. Men jeg skal dog tillade mig et Par Bemærkninger om nogle Hovedpunkter, som jeg finder til Dels ere af en saadan Natur, at man baade under det ene og det andet Retsystem maatte være ubetinget Modstander af dem.

Jeg skal kun opholde mig ved Bestemmelsen i § 9, som indeholder Betingelserne for, at en Arrestfængsling, der gaar ud paa Varetægtsfængsling, skal kunne affiges. Der hjemles kun Ret til at affige Arrest over en Person, naar man frygter for, at han vil flygte, eller han i og for sig er en vagabonderende Person, eller endelig naar man tror, at han vil fortsætte sin forbryderiske Virksomhed, medens derimod det Hovedtilfælde — kunde jeg næsten sige — er ubeladt, at den sigtede kunde antages ved at være paa fri Fod at ville tilintetgøre Forbrydelsens Spor og i det hele taget at ville rette sine Bestræbelser paa at lægge alt saaledes til Rette, at Opdagelsen kunde undgaaes eller umuliggøres. Saaledes som Lovforslaget er affattet, vil den paagældende altsaa kunne være berettiget til at komme ud og gemme de stjaalne Køster paa mere betryggende Maade, end han havde haft Lejlighed til før Anhøvelsen. Hvis han er sigtet for Vekselfalst, vil han kunne faa Lejlighed til at stæffe sig i Besiddelse af den i Omløb

værende Veksel og tilintetgøre det falske Dokument, og hvis han har tilhørt et Komploit eller en Bande, vil der være givet ham rig Lejlighed til — hvad han muligvis har forsumt tidligere, idet han er bleven overrasket ved Anhøvelsen — at træffe betryggende Aftale med de meddelagtige i Forbrydelsen om, hvorledes man skal indrette sine Svar, og hvilke Venegetelser man skal anvende. Enhver, som kender det mindste til disse Forhold, kan sige sig selv, at det med en saadan Retsregel vil være ganske umuligt at opretholde en kriminel Retspleje, som kan betrygge Samfundet tilstrækkelig.

Fremdeles skal jeg gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 11, hvor der gives den fængslede en ubetinget Afgang til under Forhøret, selv paa Forundersøgelsens tidligste Stadium, at forhandle med den Sagfører, som han selv ønsker, og med hvem han kan raadslaa om sit Forsvar. Det er noget, som jeg tror aldeles ikke kan lade sig gøre. Vi maa jo erindre, at i mange Tilfælde, jeg kunde vel næsten sige i de fleste, bestaar den sigtedes Forsvar i Venegetelsen, i hans Energt i at lybe. Naar nu altsaa den Mand, som kaldes til hans Hjælp, oveni i Røbet ikke har eller efter Lovforslaget kan have nogen Kundskab om hele Sagens Stilling og Forhørets Gang, kan denne Raadsværelse i Reglen ikke blive andet end en Bestyrkelse i Venegetelsen: thi den sigtede vil jo sige til Sagføreren, at han er uskyldig, og den vedkommende Sagfører, som altsaa ikke kan kende Sagens samtlige Omstændigheder, kan i Reglen virkelig ogsaa tro paa, at Manden er uskyldig, og det bliver altsaa kun en Styrtelse for den sigtede til at undgaa den Opdagelse, som, for saa vidt han er en Forbryder, Samfundet dog maatte ønske. Jeg tror, at man ikke paa nogen Maade vil kunne gaa ind paa dette Punkt. En anden Sag er, hvad jeg dog vil benytte Lejligheden til at bemærke, at jeg under vor nuværende Proces meget godt kunde ønske, at vedkommende Defensor fik større Indflydelse, end han har nu; i det Dødelik nemlig, Forhøret er sluttet, maa Forhørsdommeren eller det offentlige have gjort sin Pligt og været særdomsig; saasnart som Sagen er gaaet over til Aktion, og der saa enten fra Overretten eller fra Defensor ved Underretten rejses Begæring om ny Undersøgelse, fordi noget kan